

Բասիլայել Պատկանյան

Մեծ

Գընա՛, իմ որդյակ, աշխարհքըս անցի՛ր .
Պանծալի անո՛ւն Մեծի դու ստացի՛ր:

Ու գընաց որդին, շատ քրքրտինք թափեց,
Մեծ հարըստություն, մեծ գանձ ժողովեց,
Ու դարձավ հորը, ասաց պարծանքով .
Հա՛յր իմ, այժըմ Մեծ չե՞մ քու կարծիքով:

Չէ՛, չէ՛ . թեն դու բորսայի ես զարդ,
Բայց քեզ չեն ասիլ տակավին մեծ մարդ:

Նա գընաց մըտավ իմաստնոց տաճար,
Եղավ խորիմաստ գիտուն ու հանճար,
Ու դարձավ հորը, ասաց պարծանքով .
Հա՛յր իմ, այժըմ Մեծ չե՞մ քու կարծիքով:

Չէ՛, չէ՛ . թեն դու գիտությանց ես զարդ,
Բայց քեզ տակավին չեն ասիլ մեծ մարդ:

Պահով, աղոթքով մըտավ անապատ,
Քուրձ հագավ մարմնուն, հրաշքներ գործեց շատ,
Ու դարձավ հորը, ասաց պարծանքով .
Հա՛յր իմ, այժըմ Մեծ չե՞մ քու կարծիքով:

Եղենա դրախտին էլ լինիս դու գարդ,
Ես քեզ տակավին չեմ ասիլ մեծ մարդ:

Ու գրնաց որդին, դարձավ գորավար,
Խելքով, քաջությամբ տիրեց շատ աշխարհ,
Ու դարձավ հորը, ասաց պարծանքով .
Հա՛յր իմ, այժմ Մեծ չե՞մ քու կարծիքով:

Չե՛, չե՛ . թեև դու գոռ դաշտին ես գարդ,
Բայց քեզ տակավին չեմ ասիլ տակավին մեծ մարդ:

Ու գրնաց որդին մի երկիր օտար,
Հրեշք ու ցավերն մարքեց այն աշխարհ,
Ու դարձավ հորը, ասաց պարծանքով .
Հա՛յր իմ, այժմ Մեծ չե՞մ քու կարծիքով:

Օտար աշխարհի թեև եղար գարդ,
Բայց քեզ չեմ ասիլ տակավին մեծ մարդ:

Ու գրնաց որդին . . . Հա՛, սարն էր գլորման . . .
Դեմ տրվեց ուսը, չը թողեց անկման . . .
Ու դարձավ հորը, ասաց պարծանքով .
Հա՛յր իմ, այժմ Մեծ չե՞մ քու կարծիքով:

Դյուցագների մեջն էլ լինիս դու գարդ,
Բայց քա՛վ ինձ ասել քեզ համար մեծ մարդ:

Ու գնաց որդին գլխասկոր, տրրտում,
Հոգին վրդողված, ցավ ու դարդ սրրտում,
Մաշվում էր խեղճը, գոռ տալով խելքին՝
Չե՞ր չարժանացավ հոր գովասանքին . . .

Նորա եղբայրը գերի էր տարած,
Թըշնամու ձեռքով տունը ավերած .
Ճիգ արավ, գլուխը վրտանգի ձրգեց . . .
Ազատեց եղբորն ու տունը կանգնեց . . .

Հանկարծ . . . սար ու ձոր, ծով դրդրդեցան,
Բյուրք բյուրոց բերնով գոչեց ազգ մարդկան .
«Մեծ Մարդու անուն դու ա՛յժմ ըստացար,
Եղբորդ հիշեցիր ու քեզ մոռացար»: